

тѣй събрани като че искали да се прекръстѣтъ . . . мѣжду раненитѣ и убититѣ ходятъ лѣкари, фелдшери и санитари за да вършѣтъ своята работа; дохождатъ и отиватъ болнишки кола . . . въскръснватъ въ душата ми впечатления на чудната оная вечеръ, когато боятъ се бѣше вече свършилъ, и азъ търсяхъ нѣма ли нейде още ранени за да имъ помогнемъ, на така като вървахъ по дѣския брѣгъ на Дунава, дойдохъ при една отъ желѣзнитѣ ладии. Още вчера тукъ по това време седѣше и се разхождаше Турчинътъ, който внимателно разглеждаше какво се върши на срещния брѣгъ; още вчера тѣзи земя бѣше за насъ съвсѣмъ недостъпна; а днесъ въ нея не останалъ нито единъ турчинъ, освенъ тѣзи които заспали веченъ сънъ . . . задъ Зимничъ и Свищовъ предъ мене се показватъ картини отъ Търновския нѣтъ съ разорени или изоставени бѣлгарски и турски села, въ които сега се намѣрватъ само гладни псета та жално вижтъ за своитѣ господари, и котки, които се крижтъ въ градинитѣ или въ съборените пещи на къщиата. Какво плодородие е било на всѣкаде; каква изобилна растителностъ; какви сѣнки около сѣкой домъ. а сега нѣма нито една жива душа освенъ нашитѣ проходящи солдати и казаци, които се запиратъ да преношуватъ! Показва ми се предъ очитѣ живописний градъ Търново и нѣтътъ за Габрово, който върви презъ прекрасни гористи мѣста, гдѣто ни заваря една лоша нощъ при селото Царева-Ливада, — нощъ, която ние прекарахме въ колата защото силенъ дѣждъ валеше па се страхувахме и да не ни нападнѣтъ баши-бозуци, отъ което твърдѣ много се бояха моитѣ другари — сестри